

mig længere ved Ændringsforslaget, som jeg altsaa anbefaler til Vedtagelse. Dog vil jeg til den ærede Ordfører blot sige dette, at jeg naturligvis er klar over, at man til en vis Grad kan omgaa en saadan Bestemmelse, men det berører jo ikke, at det i og for sig er rigtigt at have Bestemmelsen, og derfor tror jeg ikke, man skal lægge særlig Vægt paa, at den i visse Tilfælde kan omgaaes. De andre Eksempler, han nævnte, paa de uheldige Sider forudsætter, at Hustruen er i ualmindelig Grad ufornuftig, og det synes jeg ogsaa i og for sig bør gaa ud over den Mand, som har valgt hende. Jeg anbefaler altsaa at stemme for dette Ændringsforslag.

Ligeledes anbefaler jeg at stemme for Ændringsforslagene Nr. 9 og 10 til § 22. De hører i og for sig sammen. Disse Ændringsforslag er ogsaa tiltraadt af de samme tre Partier: Konservativer, Radikale og Socialdemokrater. De gaar kort sagt ud paa, at der under en Retsforfølgning ikke skal gælde nogen særlig Bevisfordeling, men at enhver af Ægtefællerne kan forlange, at der udstedes en Fortegnelse over, hvilke Dele af Fællesboet enhver af dem raader over, eller hvad der maatte høre til hvers Særeje. Har de udstedt denne Fortegnelse, hvad der vil være rimeligt, danner den et naturligt Udgangspunkt for den dømmende Myndighed ved dennes Bevisbedømmelse under en Retsforfølgning mod den ene af Ægtefællerne. Dette forekommer os en rimeligere Ordning end den, som nu fra Regeringens Side er foreslaaet gennem § 22.

Det var altsaa de tre Ændringsforslag, der er stillet af dette Flertal. — Endvidere er der et Ændringsforslag, som stammer fra et andet Flertal, nemlig Venstre og de Konservative. Det er Ændringsforslag Nr. 22 til § 57. Dette Ændringsforslag maa jeg tilraade Tinget at modsætte sig. § 57 gaar ud paa, at en Ægtefælle kun arver Halvdelen af sin afdøde Ægtefælles Formue, hvis Ægtefællen ikke har efterladt sig Livsarvinger, men der efter den afdøde findes Fader, Moder, Søskende eller Søskendes Afkom. Nu foreslaar ganske vist et Flertal, at „Søskendes Afkom“ skal udgaa, og det er efter vor Opfattelse en Forbedring, men den forekommer os ikke tilstrækkelig, og da der ikke har kunnet opnaas Enighed om i alt Fald ogsaa at lade Søskende vige for den efterladte Ægtefælle, har vi i Mindretallet — det vil i dette Tilfælde sige de socialdemokratiske Medlemmer og det radikale Medlem af Udvalget — ment, at vi burde blive staaende ved det principielle Standpunkt:

at en Ægtefælle efter den andens Død, naar der ikke er Livsarvinger, er den naturligste og nærmeste Arving. Jeg anbefaler derfor paa dette Mindretals Vegne at stemme for Ændringsforslag Nr. 21 og mod Ændringsforslag Nr. 22.

Endelig er der to Ændringsforslag, Nr. 7 og Nr. 20, som er stillet af de socialdemokratiske Medlemmer af Udvalget alene. Det første vedrører Lovforslagets § 11, 3die Stykke, hvor der staar, at hvis den, med hvem en Retshandel blev indgaaet, indsaa eller burde indse, at det, som Retshandelen gik ud paa, ikke var paakrævet, bliver den anden Ægtefælle ikke forpligtet. Men hvor skal egentlig denne Trediemand, altsaa f. Eks. en handlende, kunne se, om en eller anden Ting, som Retshandelen gik ud paa, ikke var paakrævet? Det forstaar jeg ikke rigtig. Det forekommer os at være et alt for stærkt Forlangende overfor denne Trediemand, denne handlende f. Eks. Han kan da højst se, at en Anskaffelse er aabenbart urimelig, og kun i saa Fald foreslaar vi derfor, at den anden Ægtefælle skal slippe. I andre Tilfælde forekommer det os, at den anden Ægtefælle er nærmere end den uvedkommende Trediemand, den handlende, til at bære det eventuelle Tab, der maatte flyde af Retshandelen. Jeg anbefaler derfor at stemme for Ændringsforslaget under Nr. 7.

Vi har ogsaa fra vor Side foreslaaet en Ændring til § 47. § 47 gaar jo i den Skikkelse, hvori Lovforslaget er fremsat, ud paa, at der for Behandling af en Begæring om Bosondring og dennes Indtegnning i Ægtepagtsbogen svares en Statskassen tilfaldende Afgift, hvis Størrelse fastsættes af Justitsministeren. Vi har jo ikke en ubetinget Tillid til Justitsministeren, og skønt vi ikke i og for sig er bange for, at han skal betragte denne Afgift som faldende ind under Valutaforanstaltningerne, vilde vi dog foretrække, at det blev udtrykkelig fastsat i Loven, hvor stor den skulde være. Vi holder os i saa Henseende til det Forslag, der tidligere har været vedtaget i Folketinget, om at fastsætte denne Afgift til 10 Kr., men ønsker kun, det skal tilføjes, at den kan eftergives, hvor Omstændighederne taler derfor, altsaa overfor ubemidlede Ansøgere. Jeg anbefaler ogsaa at stemme for dette Ændringsforslag under Nr. 20.

Derimod maa jeg fraraade at vedtage Ændringsforslagene Nr. 6, 11 og 13, som er stillet af det konservative Mindretal. Da disse Ændringsforslag imidlertid endnu